

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Saz/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7021200574
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Radovan Turčík
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7021200574.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach sudcom JUDr. Radovanom Turčíkom v právnej veci žalobcu: I. W., nar. XX.XX.XXXX, alias I. W., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: O. L. A. W., bez cestovného dokladu, s posledným miestom pobytu na území Slovenskej republiky: Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, Bitúnková 14, Sečovce, zastúpeného Centrom právnej pomoci, Kancelária Košice so sídlom Murgašova 3, 040 41 Košice, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, migračný úrad, dublinské stredisko, Pivonková 6, 812 72 Bratislava, v konaní o správnej žalobe vo veci azylu na preskúmanie rozhodnutia žalovaného ČDK: MU-DS-489-11/2021-DŽ zo dňa 21.07.2021, takto

rozhodol:

I. Žalobu **z a m i e t a**.

II. Účastníkom konania právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, migračný úrad, dublinské stredisko, v konaní podľa zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte aj: „zákon o azyle“) podľa § 46a ods. 4 tohto zákona, rozhodnutím ČDK: MU-DS-489-11/2021-DŽ zo dňa 21.07.2021 rozhodlo o odovzdaní cudzinca - žalobcu, ktorý má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt do Rumunskej republiky. Žalovaný vo výroku tohto rozhodnutia zároveň konštatoval, že v súlade s čl. 29 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritéria a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej v texte aj: „nariadenie (EÚ) č. 604/2013), sa odovzdanie cudzinca - žalobcu do Rumunskej republiky uskutoční najneskôr do šiestich mesiacov od prevzatia zodpovednosti iným členským štátom alebo rozhodnutia o odvolaní alebo revízií, ak rozhodnutie pripúšťa odkladný účinok. V súlade s čl. 29 ods. 2 nariadenia (EÚ) č. 604/2013 sa táto lehota môže predĺžiť najviac na jeden rok, ak sa odovzdanie nemohlo uskutočniť kvôli uväzneniu dotknutej osoby, alebo najviac na osemnásť mesiacov, ak je dotknutá osoba na úteku.

2. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že dňa 14.07.2021 Rumunská republika písomne akceptovala prijatie späť žalobcu podľa čl. 18 ods. 1 písm. d) Nariadenia (EÚ) č. 604/2013 (Dublinské nariadenie III) a zároveň v súlade s čl. 4 Nariadenia komisie, čím súhlasila s jeho odovzdaním na svoje územie. Žalovaný pred vydaním rozhodnutia posudzoval informácie získané z verejne dostupných zdrojov, ktoré sa týkali stavu azylového konania a prijímacích podmienok v Rumunsku, ako aj možnú existenciu rizika neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania v krajine zodpovednej za prijatie späť štátneho príslušníka tretej krajiny a konštatoval, že: „Rumunsko je plnohodnotným partnerom, ktorý dodržiava všetky medzinárodné dohody a práva žiadateľov o azyl. Väčšina žiadateľov o azyl je ubytovaná v Regionálnych centrách pre ubytovanie žiadateľov o azyl, ktoré riadi IGI-DAI. Celková

kapacita regionálnych centier je 900 miest s možnosťou rozšírenia na 1 090 miest. Doposiaľ sa nestalo, že by žiadatelia o azyl zostali bez ubytovania kvôli nedostatku miest v prijímacích centrách. Okrem regionálnych centier organizuje AIDRom, jedna z mimovládnych organizácií, ktoré implementujú národný program AMIF, dve ubytovacie centrá pre zraniteľné skupiny. Žiadatelia o azyl môžu tiež požiadať o možnosť nájsť si súkromné bývanie na vlastné náklady. Podmienky v regionálnych strediskách monitoruje okrem iných aj ombudsman, ktorý pravidelne tieto centrá navštevuje. (Zdroj: www.asylumineurope.org/reports/country/romania)

Žiadatelia o azyl, ktorí nemajú vlastné prostriedky na živobytie, majú nárok na zabezpečenie základných potrieb od okamihu, keď vyjadrili svoj úmysel požiadať o azyl, až do ukončenia azylového konania a uplynutia ich práva na pobyt v Rumunsku.

Žiadatelia o azyl majú štandardne zabezpečené ubytovanie v niektorom z prijímacích stredísk, zdravotnú starostlivosť, finančný príspevok na potraviny a oblečenie a vreckové. Množstvo sociálnych zariadení je vo všetkých zariadeniach dostačujúci. Proti podmienkam v zariadeniach nedochádza k žiadnym protestom. Z hľadiska materiálnej podpory sa so žiadateľmi o azyl nezaobchádza menej priaznivo ako s rumunskými štátnymi príslušníkmi. (Zdroj: „asylumineurope.org/wp-content/uploads/2021/04/AIDA-RQ-2020update.pdf)

Prístup žiadateľov o azyl k zdravotnej starostlivosti zahŕňa právo na bezplatnú primárnu starostlivosť a primerané ošetrovanie, pohotovostnú nemocničnú starostlivosť a bezplatnú zdravotnú starostlivosť a ošetrovanie v prípade akútnych alebo chronických chorôb, ktoré bezprostredne ohrozujú život, prostredníctvom vnútroštátneho systému pohotovostnej zdravotnej starostlivosti a kvalifikovanej prvej pomoci. Žiadatelia o azyl majú navyše právo byť zahrnutí do vnútroštátnych programov verejného zdravia zameraných na prevenciu, monitorovanie a kontrolu nakažlivých chorôb. Od roku 2019 majú žiadatelia o azyl prístup k všeobecnému lekárovi vo všetkých zariadeniach. (Zdroj: svlumiiieurope.org/wp-content/uploads/2021/04/AIDA-RQ-2020update.pdf)

Rumunsko taktiež dodržiava európske normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu, ktoré stanovuje smernica Európskeho Parlamentu a Rady 2013/33/EÚ z 26. júna 2013, taktiež procedurálna smernica 2013/32/EÚ a kvalifikačná smernica 2011/95/EÚ. Dublinskému stredisku nie sú známe informácie, že by osoby čelili v Rumunsku problémom v prístupe k azylovému konaniu alebo neštandardným prijímacím podmienkam po ich transfere z iných členských štátov. Podporou tejto skutočnosti je aj fakt, že ani Európska komisia, ktorá má monitorovaciu a vykonávaciu právomoc vo veci nariadenia a zároveň povinnosť identifikovať prípadné porušenia práva EÚ na základe svojich vlastných vyšetrovaní alebo na základe iných podnetov, do dnešného dňa neiniciovala žiaden postup voči Rumunsku a ani nekonštatovala porušovanie alebo systémové chyby v azylovom konaní, či prijímacích podmienkach krajiny. Rumunská republika je členský štát, ktorého príslušný správny orgán potvrdil svoju zodpovednosť za posúdenie žiadosti o udelenie azylu menovaného a vyslovil súhlas s jeho odovzdaním na svoje územie za účelom posúdenia jeho žiadosti o udelenie azylu. Rumunská republika je zároveň signatárom príslušných medzinárodných zmlúv a dohôd, z čoho jej vyplývajú rovnaké povinnosti ako ostatným členským štátom. Členské štáty, ktoré uplatňujú dublinské nariadenie rešpektujú najmä zásadu nevyhostiteľnosti (non-refoulement) a považujú sa vzájomne za bezpečné krajiny pre štátnych príslušníkov tretích krajín.“

Preto keďže členským štátom zodpovedným za posúdenie žiadosti žalobcu o udelenie azylu je Rumunská republika a vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti neexistujú dôvody domnievať sa, že v Rumunskej republike by žalobcovi hrozilo neľudské a ponižujúce zaobchádzanie a porušovanie čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv, bude žalobca odovzdaný z územia Slovenskej republiky v súlade s č. 29 ods. 1 dublinského nariadenia, podľa § 46a zákona o azyle.

3. Správnou žalobou zo dňa 18.08.2021 doručenu Krajskému súdu v Košiciach prostriedkami elektronickej komunikácie dňa 23.08.2021 sa žalobca cestou zvoleného zástupcu domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného ČDK: MU-DS-489-11/2021-DŽ zo dňa 21.07.2021 a vrátenia veci tomuto na ďalšie konanie. Zároveň žiadal uložiť žalovanému povinnosť nahradiť mu trovy konania vo výške 151,74 Eur. V dôvodoch správnej žaloby žalobca uviedol, že žalovaný na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. S poukazom na citáciu ust. § 46 a § 47 ods. 3 Správneho poriadku dôvodil, že nesúhlasí so záverom žalovaného, že podmienky pre žiadateľov o azyl v rumunských táborech sú dostatočné a to, že Európska komisia nezačala voči

Rumunsku konanie o porušení záväzkov vyplývajúcich z právnych aktov EÚ, podľa žalobcu neznamená, že prijímacie podmienky sú v súlade s čl. 3 Európskeho dohovoru. Žalobca s jeho odovzdaním nesúhlasí a žiada, aby súd preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného.

4. K správnej žalobe zaujal stanovisko žalovaný a vo svojom vyjadrení datovanom ku dňu 13.09.2021 uviedol, že ňou napadnuté rozhodnutie považuje za vecne správne a zákonné a navrhuje jej zamietnutie. Žalovaný argumentoval tým, že žalobca podal žiadosť o medzinárodnú ochranu dňa 09.01.2013 na území Bulharska a dňa 18.05.2021 aj na území Rumunska. Dublinskému stredisku migračného úradu (ďalej v texte aj: „dublinské stredisko“) bola zaslaná žiadosť na začatie konania podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013. Bulharská republika písomne zamietla prijatie späť žalobcu z dôvodu, že existuje dôvodný predpoklad, že sa tento po opustení územia Bulharska nachádzal viac ako tri mesiace mimo územia členských štátov. Rumunská republika dňa 14.07.2021 písomne akceptovala prijatie žalobcu späť a tiež súhlasila s jeho odovzdaním na svoje územie. Žalovaný upriamuje pozornosť na skutočnosť, že dôkladne zisťoval, či podmienky v rumunských táboroch pre cudzincov, ktorí sú v azylovom konaní, neindikujú nebezpečenstvo neľudského, či ponižujúceho zaobchádzania so žiadateľmi o azyl nachádzajúcimi sa v Rumunsku, vrátane tých, ktorí boli na základe nariadenia vrátení na územie Rumunska. V správnej žalobe napadnutom rozhodnutí poukázal aj na aktuálne správy, týkajúce sa ubytovania žiadateľov o azyl a tiež ich prístupu k zdravotnej starostlivosti, z ktorých vyplýva, že Rumunsko je plnohodnotným partnerom dodržiavajúcim všetky medzinárodné dohody a práva žiadateľov o azyl, rovnako aj žiadateľov, ktorí sa vracajú z iných členských štátov. Z dostupných informácií je zrejmé, že takéto osoby sa po návrate nestretávajú s prekážkami v prístupe k azylovému konaniu alebo neštandardným prijímacím podmienkam po ich transfere z iných členských štátov. K námietke žalobcu, že nezačatie konania o porušení záväzkov vyplývajúcich z aktov EÚ voči Rumunsku ešte neznamená, že prijímacie podmienky sú v súlade s čl. 3 Európskeho dohovoru, považuje žalovaný za neadekvátnu a poznamenáva, že nerozhodoval len na základe tejto jednej informácie, ale pri rozhodovaní využil aj vyššie spomenuté preukázané skutočnosti, dôkazy alebo zistené a overiteľné informácie z oficiálnych zdrojov. Preto podľa žalovaného neexistuje žiaden vážny a preukázateľný dôvod sa domnievať, že by žalobca bol v Rumunsku vystavený skutočnému nebezpečenstvu, neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu a porušovaniu článku 3 Európskeho dohovoru. Na podporu svojich argumentov žalovaný citoval z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Saz/26/2019.

5. K výzve správneho súdu adresovanej zvolenému zástupcovi žalobcu, aby sa tento vyjadril k vyššie uvedeným argumentom žalovaného, vyplývajúcim z jeho vyjadrenia zo dňa 13.09.2021, sa žalobca nevyjadril.

6. Konanie o správnej žalobe vo veci azylu upravuje Správny súdny poriadok (ďalej len SSP) v ust. § 206 až § 220. Keďže žalobca v správnej žalobe a žalovaný vo vyjadrení k nej súhlasili s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania, správny súd konštatoval, že boli splnené podmienky pre vyhlásenie rozsudku bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 107 SSP. Dňa 08.11.2021 bolo na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach vyvesené oznámenie, že dňa 19.11.2021 o 14:00 hodine bude v pojednávacej miestnosti č. 201 na 2. poschodí, v tejto veci verejne vyhlásený rozsudok. Zo zápisnice o verejnom vyhlásení rozsudku zo dňa 19.11.2021 vyplýva, že bolo konštatované dodržanie lehoty piatich dní od oznámenia verejného vyhlásenia rozsudku a bol vyhlásený rozsudok, ktorým správny súd správnu žalobu vo veci azylu podľa ust. § 219 SSP zamietol, pretože po jej preskúmaní dospel k záveru, že táto nie je dôvodná.

7. Podľa ust. § 46a ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, na konanie o odovzdaní cudzinca, ktorý má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt, do iného štátu príslušného na konanie o udelenie azylu podľa osobitného predpisu; 20b) (ďalej len „konanie o odovzdaní do iného štátu“), je príslušné ministerstvo; konanie sa začína na podnet ministerstva.

8. Podľa § 46a ods. 4 zákona o azyle, ministerstvo rozhodne o odovzdaní do iného štátu, ak sú splnené podmienky podľa osobitného predpisu; 20b) ministerstvo vo výroku rozhodnutia uvedie aj štát, do ktorého bude cudzinec odovzdaný.

9. K poznámke 20b) je uvedené: - Nariadenie Komisie (ES) č. 1560/2003 z 2. septembra 2003, ktoré ustanovuje podrobné pravidlá na uplatňovanie Nariadenia Rady (ES) č. 343/2003 ustanovujúceho kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov (Mimoriadne vydanie Ú. v. EÚ kap. 19/ zv. 6) v platnom znení. - Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (prepracované znenie) (Ú. v. EÚ L 180, 29.6.2013).

10. Podľa § 53b ods. 1, veta pred bodkočiarkou zákona o azyle, sa pri určení členského štátu Európskej únie zodpovedného za posúdenie žiadosti o udelenie azylu, ktorú podal štátny občan tretej krajiny v jednom z členských štátov Európskej únie použijú kritériá a mechanizmy uvedené v právne záväzných aktoch Európskej únie, ktorým je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013.

11. Podľa článku 18 (upravujúceho Povinnosti zodpovedného členského štátu) ods. 1 písm. b) a c) Dublinského nariadenia III, členský štát zodpovedný podľa tohto nariadenia je povinný: b) za podmienok stanovených v článkoch 23, 24, 25 a 29 prijať späť žiadateľa, ktorého žiadosť je v procese posudzovania, a ktorý podal žiadosť v inom členskom štáte alebo ktorý sa nachádza na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt; c) za podmienok stanovených v článkoch 23, 24, 25 a 29 prijať späť štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osobu bez štátnej príslušnosti, ktorí vzali posudzovanú žiadosť späť a podali žiadosť v inom členskom štáte, alebo ktorí sa nachádzajú na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt.

12. Podľa článku 20 ods. 5 prvý pododsek Dublinského nariadenia III, žiadateľa, ktorý sa nachádza v inom členskom štáte bez povolenia na pobyt alebo ktorý tam podá žiadosť o medzinárodnú ochranu po tom, ako vzal späť svoju prvú žiadosť podanú v inom členskom štáte počas procesu určovania zodpovedného členského štátu, prijme späť za podmienok stanovených v článkoch 23, 24, 25 a 29 členský štát, v ktorom bola podaná prvá žiadosť o medzinárodnú ochranu s cieľom ukončiť proces určovania zodpovedného členského štátu.

13. Podľa článku 29 ods. 1 Dublinského nariadenia III, odovzdanie žiadateľa alebo inej osoby uvedenej v článku 18 ods. 1 písm. c) alebo d) zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa uskutoční v súlade s vnútroštátnym právom žiadajúceho členského štátu, po porade medzi dotknutými členskými štátmi, akonáhle to je prakticky možné a najneskôr do šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania iným členským štátom o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby alebo konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 odkladný účinok.

14. Podľa článku 29 ods. 2 Dublinského nariadenia III, ak sa odovzdanie neuskutoční v lehote 6 mesiacov, zodpovedný členský štát bude zbavený svojej povinnosti prevziať alebo prijať späť dotknutú osobu a táto zodpovednosť sa presunie na žiadajúci členský štát. Táto lehota sa môže predĺžiť najviac na jeden rok, ak sa odovzdanie nemohlo uskutočniť kvôli uväzneniu dotknutej osoby, alebo najviac na osemnásť mesiacov, ak je dotknutá osoba na úteku.

15. Podľa článku 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

16. Podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy SR, nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

17. Podľa čl. 17 Preambuly Dublinského nariadenia III, každý členský štát by mal možnosť odchyliť sa od kritérií zodpovednosti, a to najmä z humanitárnych dôvodov a dôvodov súcitu, aby sa umožnilo zlúčenie rodinných príslušníkov, príbuzných alebo iných osôb blízkych rodine, a posúdiť žiadosť o medzinárodnú ochranu podanú v tomto alebo inom členskom štáte, aj keď za takéto posúdenie nie je zodpovedný podľa záväzných kritérií stanovených v tomto nariadení.

18. Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

19. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

20. Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

21. Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovil osobitný zákon.

22. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

23. Skutkové okolnosti tak, ako ich zistil žalovaný, ako aj jeho závery o neoprávnenom pobyte žalobcu na území Slovenskej republiky sformulované v rozhodnutí napadnutom správnu žalobou, vychádzajúce z týchto skutkových okolností, podľa názoru správneho súdu, žalobca v priebehu konania žiadnym spôsobom nespochybnil. Súčasťou administratívneho spisu žalovaného je okrem iného aj Zápisnica o vyjadrení účastníka konania (žalobcu, pozn. správneho súdu) datovaná ku dňu 17.06.2021 č. PPZ-HCP-BB5-25-012/2021-AV, z obsahu ktorej vyplýva, že žalobca nemá cestovný pas so sebou, nakoľko tento má v Turecku u kamaráta. Žalobca sa do zápisnice taktiež vyjadril, že si uvedomuje neoprávnenosť svojho pobytu na území Slovenskej republiky a že požiadal o azyl dvakrát v Rumunsku a raz v Bulharsku v roku 2013. Zároveň z obsahu administratívneho spisu, konkrétne z Rozhodnutia o zaistení žalobcu zo dňa 17.06.2021, č.: PPZ-HCP-BB5-25-013/2021-AV vyplýva, že lustráciou v informačných systémoch Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (systém EUODAC) bolo zistené, že žalobca požiadal dňa 09.01.2013 o azyl v Bulharsku a dvakrát je vedený ako žiadateľ o udelenie azylu v Rumunskej republike (žiadosti zo dňa 18.05.2021 a 02.06.2021, pod číslami záznamu: RO1AR201T2105181436 a RO1TM207T2106022226). Na základe žiadostí žalovaného adresovaných bulharskej a rumunskej strane vo veci prijatia späť žalobcu, Bulharská republika odpoveďou zo dňa 09.07.2021 túto žiadosť neakceptovala a Rumunská republika dňa 15.07.2021 písomne akceptovala prijatie späť žalobcu a súhlasila s jeho odovzdaním na svoje územie. Správny súd v tejto súvislosti uvádza, že postup žalovaného bol plne v súlade s Dohovorom a jeho rozhodnutie vychádza z platného právneho poriadku a komunitárnej právnej normy (Dublinské nariadenie III), ktorej cieľom je hlavne zamedziť tzv. asylum - shopping, t. j. stavu, pri ktorom by si žiadatelia o azyl sami určovali krajinu, v ktorej sa rozhodnú žiť, napriek svojmu predchádzajúcemu rozhodnutiu požiadať o azyl v inej krajine európskeho priestoru. V našom prípade žalobca požiadal o azyl postupne v dvoch krajinách Európskej únie: Bulharsku, Rumunsku a v zápisnici zo dňa 17.06.2021 sa vyjadril, že by asi chcel požiadať o azyl aj na území Slovenskej republiky.

24. Na základe výsledkov z vykonaného súdneho prieskumu sa správny súd dopracoval k záveru, že námietky žalobcu uplatnené v jeho správnej žalobe a spočívajúce v jeho značne všeobecnom tvrdení, že žalovaný dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, nie sú dôvodné. Správny súd navyše zdôrazňuje, že žalobca tieto svoje presvedčenia nijakým spôsobom nešpecifikoval, čiže nekonkretizoval, k akým nesprávnym skutkovým zisteniam mal žalovaný dospieť a v čom spočíva jeho nesprávne právne posúdenie veci. K jedinej konkrétnej skutočnosti, ktorú žalobca uviedol na svoju obranu v správnej žalobe, že podmienky pre žiadateľov o azyl v rumunských táborech nie sú dostatočné, a to, že Európska komisia nezačala voči Rumunsku konanie o porušení záväzkov vyplývajúcich z právnych aktov Európskej únie neznamená, že sú prijímacie podmienky v súlade s čl. 3 Európskeho dohovoru, správny súd uvádza, že ju nepovažuje za spôsobilú spochybniť závery žalovaného prezentované v jeho rozhodnutí. Žalovaný sa problematikou životnej úrovne žiadateľov o

azyl v Rumunskej republike, pokiaľ ide o systém ich ubytovania, možností zdravotnej a nemocničnej starostlivosti, ako aj ďalších ich sociálnych potrieb, zaoberal dostatočne a vychádzal pri tom z oficiálnych zdrojov informácií a na tieto v rozhodnutí na viacerých miestach aj odkazoval (bod 2. odôvodnenia tohto rozsudku). Práve fakt, že Európska komisia ako orgán okrem iného vykonávajúci aj prieskum priebehu prijímacieho konania žiadateľov o azyl, neiniciovala voči Rumunskej republike žiadne konanie, je dostatočnou zárukou, že žiadatelia o azyl v Rumunskej republike majú zabezpečenú dôstojnú životnú úroveň porovnateľnú so životnými podmienkami žiadateľov o azyl v ostatných členských štátoch. Možno preto konštatovať, že žalovaný dostatočným spôsobom posúdil podmienky v azylovej procedúre a azylových táboroch v Rumunsku so záverom, že mu nie sú známe informácie nasvedčujúce tomu, že by osoby odovzdané na rumunské územie podľa Dublinského nariadenia III čelili problémom v prístupe k azylovému konaniu po ich transfere z iných členských štátov a neexistujú ani dôvody domnievať sa, že v Rumunskej republike by žalobcovi, ako žiadateľovi o azyl hrozilo neľudské a ponižujúce zaobchádzanie. Nesúhlas žalobcu s jeho odovzdaním na územie Rumunskej republiky, ktorý prejavil v správnej žalobe nie je rozhodujúci, pretože povinnosťou príslušných orgánov verejnej správy je postupovať v zmysle platných právnych predpisov, ako aj medzinárodných záväzkov. Preto v prípade ak sa na území Slovenskej republiky zdržiava cudzinec bez platného povolenia na pobyt a tento je zároveň žiadateľom o azyl v inom členskom štáte Európskej únie, má príslušný orgán verejnej správy povinnosť s predchádzajúcim súhlasom tohto štátu, cudzinca na jeho územie odovzdať.

25. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti správny súd po preskúmaní správnu žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného ČDK: MU-DS-489-11/2021-DŽ zo dňa 21.07.2021, túto správnu žalobu postupom podľa ust. § 219 SSP zamietol.

26. Vo veci náhrady trov správneho súdneho konania rozhodol správny súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 Správneho súdneho poriadku tak, že právo na ich náhradu účastníkom nepriznal, pretože žalobca v konaní nebol úspešný a žalovanému voči žalobcovi nevznikli žiadne dôvodne vynaložené trovy tohto konania, ktoré by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú je možné podať na Krajský súd v Košiciach v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body") a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods.1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že:

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,

- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.